

DESTEMPS

Ha anat a la floristeria a recollir el ram. El reflex en l'aparador l'avisa que s'ha cordat coixa la camisa i ho rectifica de seguida. Avui s'ha posat la que li agrada a ella, la que té el toc suau i conjuga amb el mar dels seus ulls.

El sol tímid de febrer comença a caure i, mentre espera, s'entreté veient com la llum ressegueix el perfil de l'edifici. El record d'aquesta llum difosa el transporta a la clandestinitat de les seves primeres tardes de diumenge a La Miranda, quan el dia anava perdent intensitat a la vegada que el seu amor anava agafant força a esqueses del món. Aquell indret va ser per a ells escapatòria i refugi, un oasi enmig d'aquell disbarat que cap dels dos no podia ni volia aturar. Ell, vint hiverns més jove que ella, planejava amb la impaciència de qui té pressa per viure. Ella, reposada i racional, l'escoltava amb la serenitat de qui ja ha après que la flor no s'obre abans que arribi la primavera. I així, malgrat el destemps, van aconseguir interpretar el més perfecte vals que mai havia sonat en cap pista de ball, on cada gest era invitació i resposta, i cada silenci, una nova complicitat que naixia amb el món lliscant sota els seus peus. I avui, cada passa ha esdevingut un record i cada volta un batec que l'impulsa, com cada Candelera, a buscar-la al lloc on ella l'espera.

Un centenar d'estornells sincronitzen la seva dansa mentre l'oreig entona una lànguida melodia en passar per entremig de les branques dels arbres. Per la posició de l'ombra que aquests projecten al terra, dedueix que deuen ser quasi les cinc. Nerviós, alça la mirada i la busca. La troba, com sempre, a la segona finestra del tercer pis. Amaga el ram rere l'esquena i s'hi acosta amb pas incert. Estira el braç per retirar les flors seques de l'última Candelera i passa un drap per la làpida per treure'n la pols. S'atura per contemplar la foto i l'acaricia, mentre murmura fluixet:

“Si tu em somrius, l'amor és viu”.

Pseudònim: Flor de Nit

Categoria D